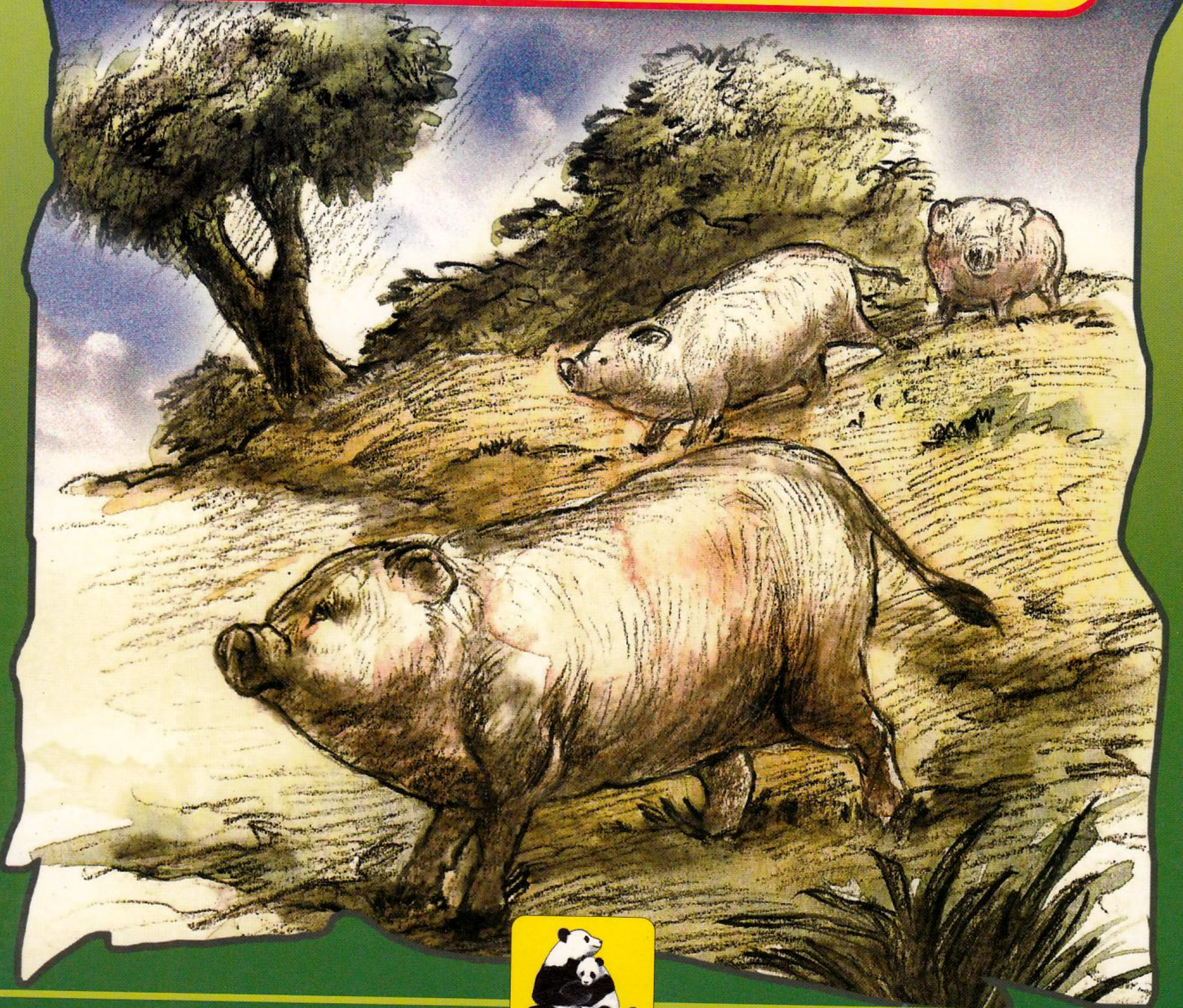

देश विदेशाच्या जीवजंतूंच्या लोककथा

डुक्कर इतके घाणेरेडे कां

9682

गुण महानगरपालिका
गरवारे बालभवन
पुणे

डुक्कर इतके घाणेरडे कां

‘डुकरासारखा घाणेरडा’ हे एक सत्य आहे. शास्त्रज्ञांच्या मते डुकरांना घाम येत नाही म्हणून ते मातीमध्ये लोळतात. त्यामुळे त्यांना शरीराला थंडावा मिळतो आणि ते सूर्याच्या गर्मीपासून व किड्यामकोड्यांपासून वाचतात. इथे एक अशी लोककथा देत आहोत ज्यात त्यांच्या मातीत लोळण्याचं व घाणेरडं रहाण्याचं एक वेगळंच कारण सांगितलं आहे. ही रोचक कथा भारताच्या उत्तर-पूर्वेकडील राज्य मेघालयशी संबंधित आहे.

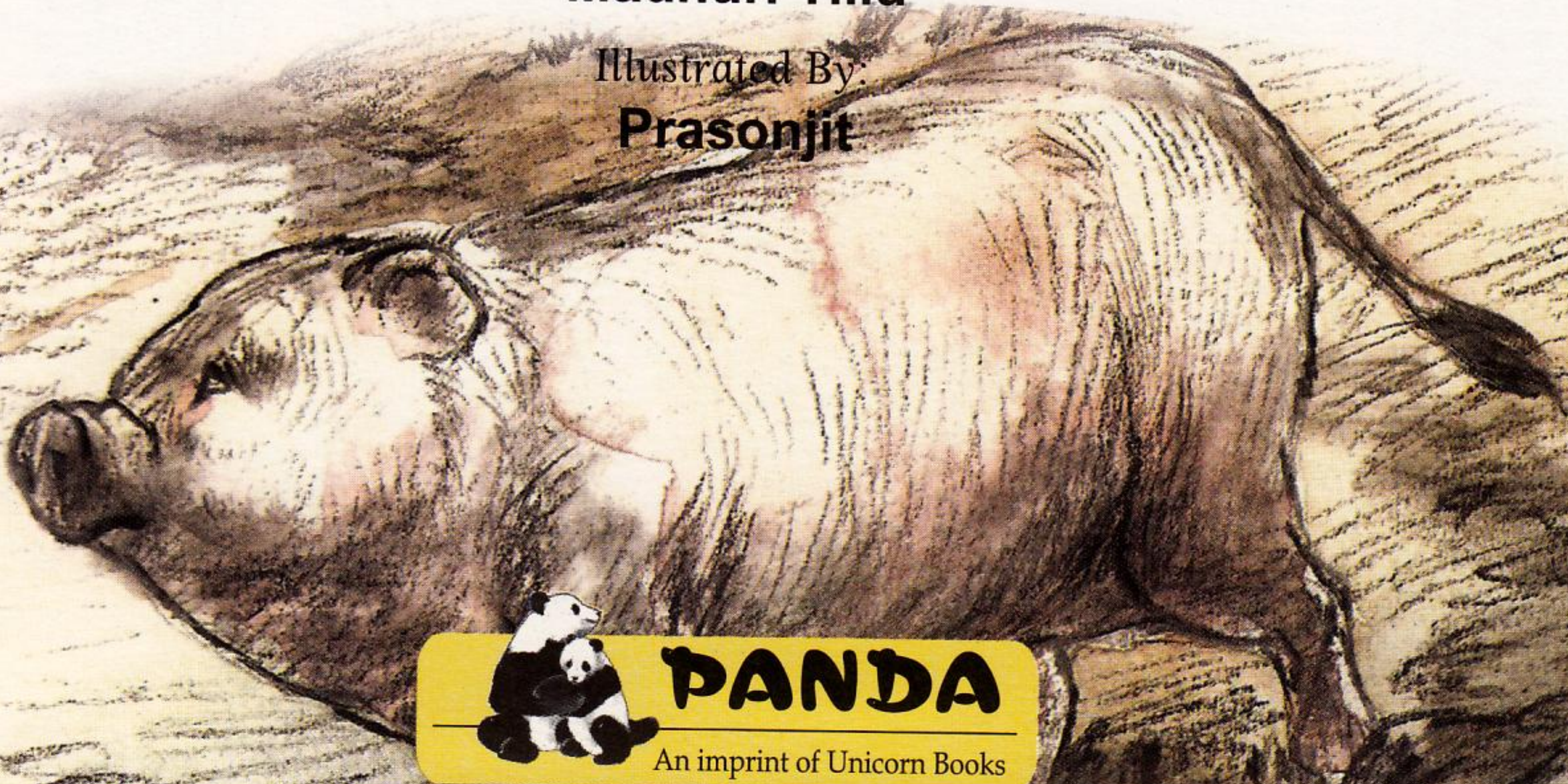
Santhini Govindan

Marathi Translation

Madhuri Tillu

Illustrated By:

Prasonjit

PANDA

An imprint of Unicorn Books

असं म्हणतात की पूर्वी डुक्कर इतके घाणेरडे नव्हते. त्यांचं शरीर नरम व स्वच्छ होतं. ते रोज स्वच्छ पाण्यात अंघोळ करून आपलं शरीर स्वच्छ ठेवत. आजच्या डुकराकडे पाहून कदाचित तुमचा विश्वास बसणार नाही. डुक्कर इतके घाणेरडे का रहातात याविषयी एक गोष्ट प्रचलित आहे, ती अशी--

मेघालयच्या घनदाट जंगलात अनेक पशु-पक्षी उदा. चित्ता, कोल्हा, साप, हरीण, समुद्री घोडा वगैरे रहात होते. या सर्वांचा राजा होता एक वाघ. तो फार शक्तीशाली व बुद्धिमान होता. तो फक्त भूक लागल्यावरच प्राण्यांची शिकार करायचा. विनाकारण प्राण्यांना मारत नसे. याच कारणामुळे जंगलातील सर्व प्राणी त्याला घाबरत असत आणि त्याचा आदर पण राखत.

एक दिवस पोटभर खाल्ल्यानंतर तो पाणी प्यायला नदीकडे जाऊ लागला. त्याच्या आधीच एक डुक्कर नदीवर पाणी पीत होता. त्याची दृष्टी जशी वाघावर पडली, त्याची तर घाबरगुंडीच उडाली. डुकराने विचार केला आज आले आपले मरण! हा वाघ काही आपल्याला सोडणार नाही. निश्चितच आपल्याला मारून खाणार! पण वाघाचं पोट भरलेलं होतं. म्हणून त्यानी डुकराकडे लक्षचं दिलं नाही. नदीचं पाणी पिऊन तो गुपचुप तिथून निघून गेला. वाघाच्या जाण्याने डुकराच्या जिवात जीव आला.

9682

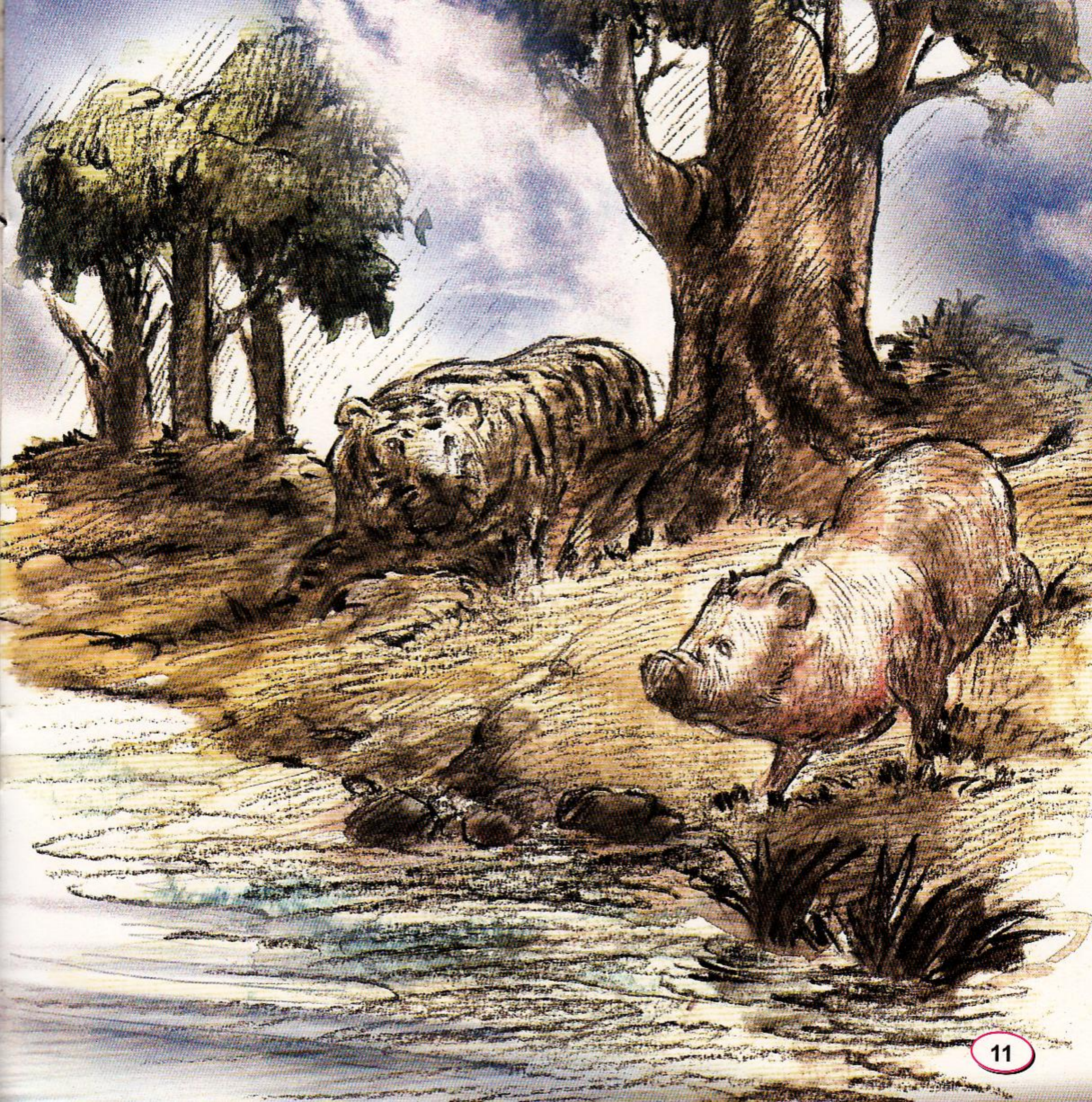
इन्टरनेशनल
मार्केटिंग
ग्रुप

वाघ निघून गेल्यावर डुकराने विचार केला की वाघाने त्याला का सोडले? त्याच्यावर आक्रमण का नाही केलं? मग त्यानी विचार केला की वाघाने माझ्यावर आक्रमण यामुळे केले नसेल कारण त्याला वाटलं असेल की मी कोणी बलशाली प्राणी आहे. हे पण शक्य आहे की वाघ म्हातारा झाला म्हणून माझ्याशी टक्कर घेण्याचे सोडून घाबरून चुपचाप चालला गेला.

असा विचार करता करता डुकराच्या मनात गर्व निर्माण झाला. त्यानी वाघाला आव्हान देण्याचा निश्चय केला आणि पळत पळत त्या दिशेला जाऊ लागला जिकडे वाघ गेला होता. त्याच्या जवळ पोहचल्यावर त्याने ओरडून वाघाला म्हटले, “अरे वाघा! तू मला भितोस कां? याच कारणाने तू नदीचं पाणी पिऊन लवकरच तिथून निसटून आलास?”

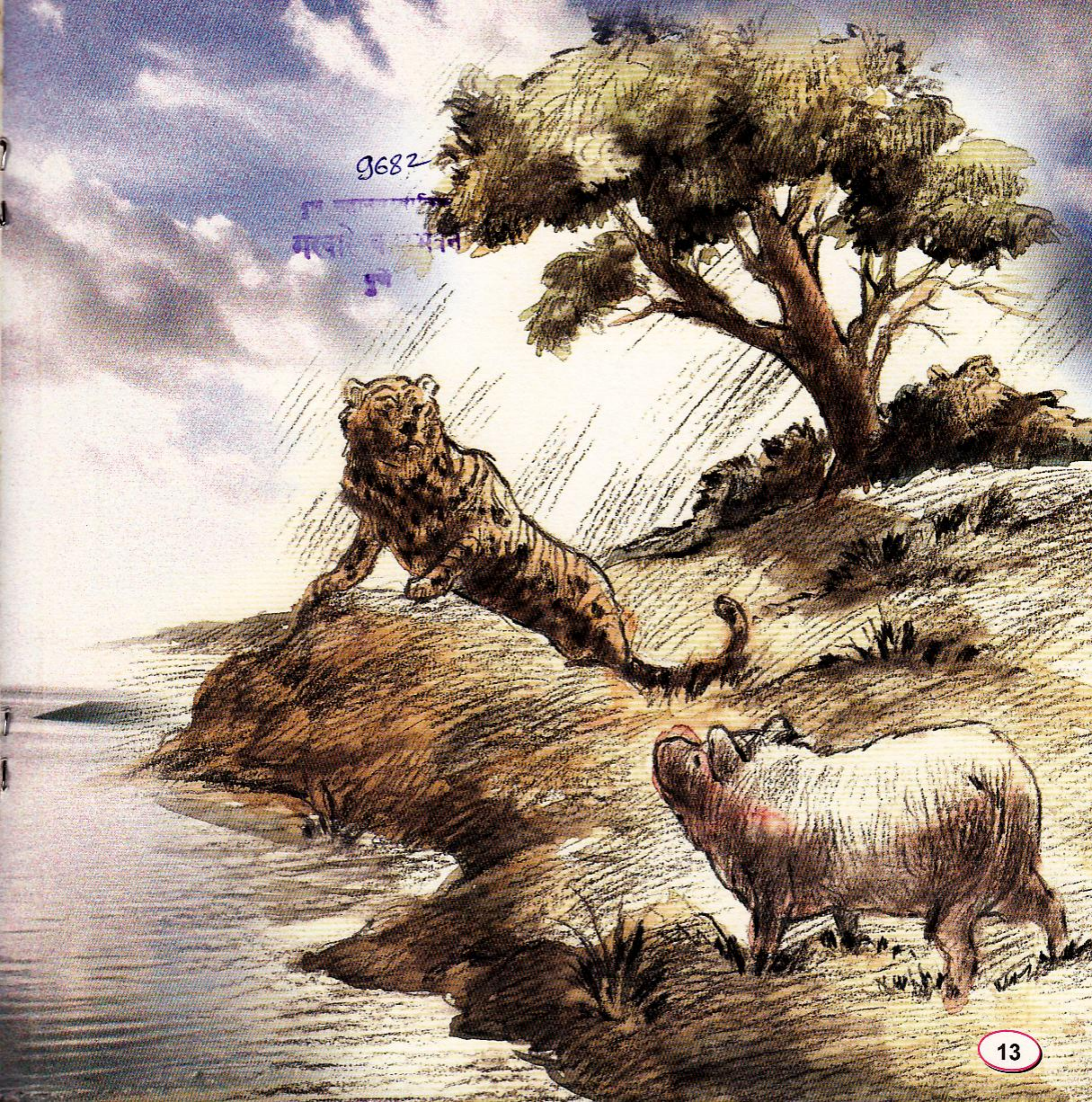
वाघाने डुकराच्या प्रश्नाचं काही उत्तर दिलं नाही. तो आपला मस्त चालीने पुढे चालत होता. पण डुकराच्या डोक्यात भूत शिरलं होतं. तो वाघाला आव्हान देण्याच्याच मागे होता. त्यानी पुन्हा ओरडून म्हटलं, “असे वाघा!

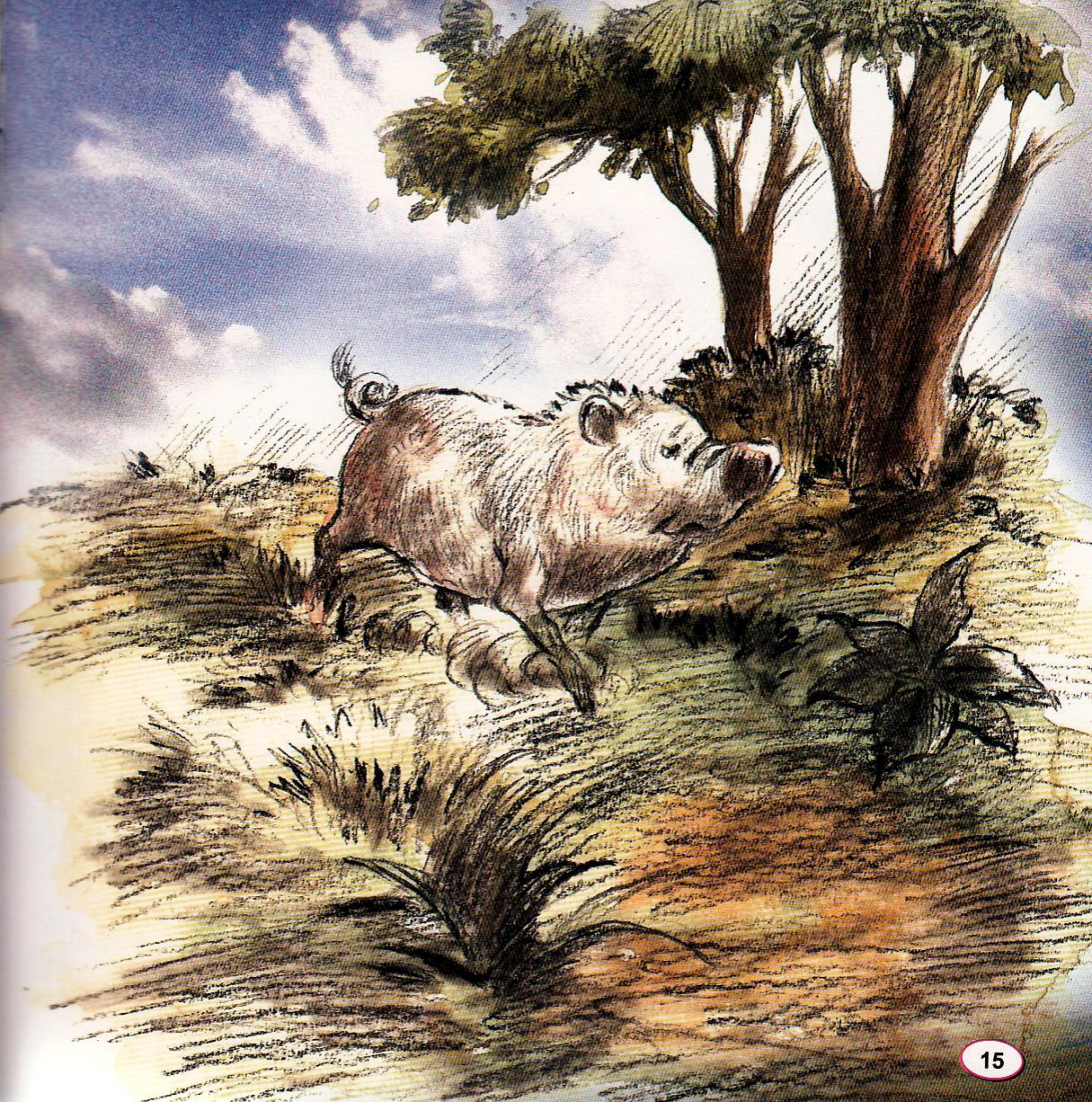
तू माझ्यापासून दूर यामुळेच पळतो आहेस कारण तुला
ही भीती वाटते आहे की तू माझ्याबरोबर लढाई हारशील.
डुकराचं गर्वांनी भरलेलं बोलणं ऐकून वाघाला फार राग
आला. त्याने जोरात गर्जना केली आणि म्हटलं, “अरे गर्विष्ठ
डुकरा, मी तुझे आव्हान स्वीकारतो. आता या गोष्टीचा निकाल
नदीकिनारी दोन दिवसानंतर लागेल की आपल्या दोघांत कोण
जास्त शक्तिशाली आहे. जर स्पर्धेच्या दिवशी देवाचं स्मरण
करून येशील तर बरं होईल. कारण तो दिवस तुझा शेवटचा
असेल. डुक्कर गर्वात चूर होता. त्याने वाघाच्या बोलण्याकडे
लक्ष दिलं नाही. आपल्या नातल्यांना व मित्रांना सांगायला तो
धावत सुटला.

9682

महाभारत
महाभारत
महाभारत

जेव्हा ही गोष्ट डुकराच्या नातलगांना व भावांना समजली तेव्हा ते भीतीने थरथर कापू लागले. ते डुकराला म्हणाले, 'अरे मूर्खा, तू काय विचार करून वाघासारख्या बलवान प्राण्याला ललकारलेस? तुला एवढं सुद्धा ठाऊक नाही काय की तो चुटकीसरशी तुझी चीरफाड करून टाकेल!' आपल्या भावांचं बोलणं ऐकून डुकराला पण वाटू लागलं की त्याने मोठी चूक केली आहे. वाघ खरेखरीच त्याला मारून टाकेल. वाघाच्या रूपात साक्षात मृत्यू आपल्या डोक्यावर नाचताना त्याला दिसू लागला. मृत्यूच्या कल्पनेने त्यांचं सगळं शरीर थरथरू लागलं. त्याने घाबरून आपल्या नातलगांना विचारलं, "चूक तर माझ्याकडून झाली आहे. आता तुम्ही मला सांगा की मी आपले प्राण कसे वाचवू?"

मी इथून कुठेतरी दूर पळून जाऊ कां?”

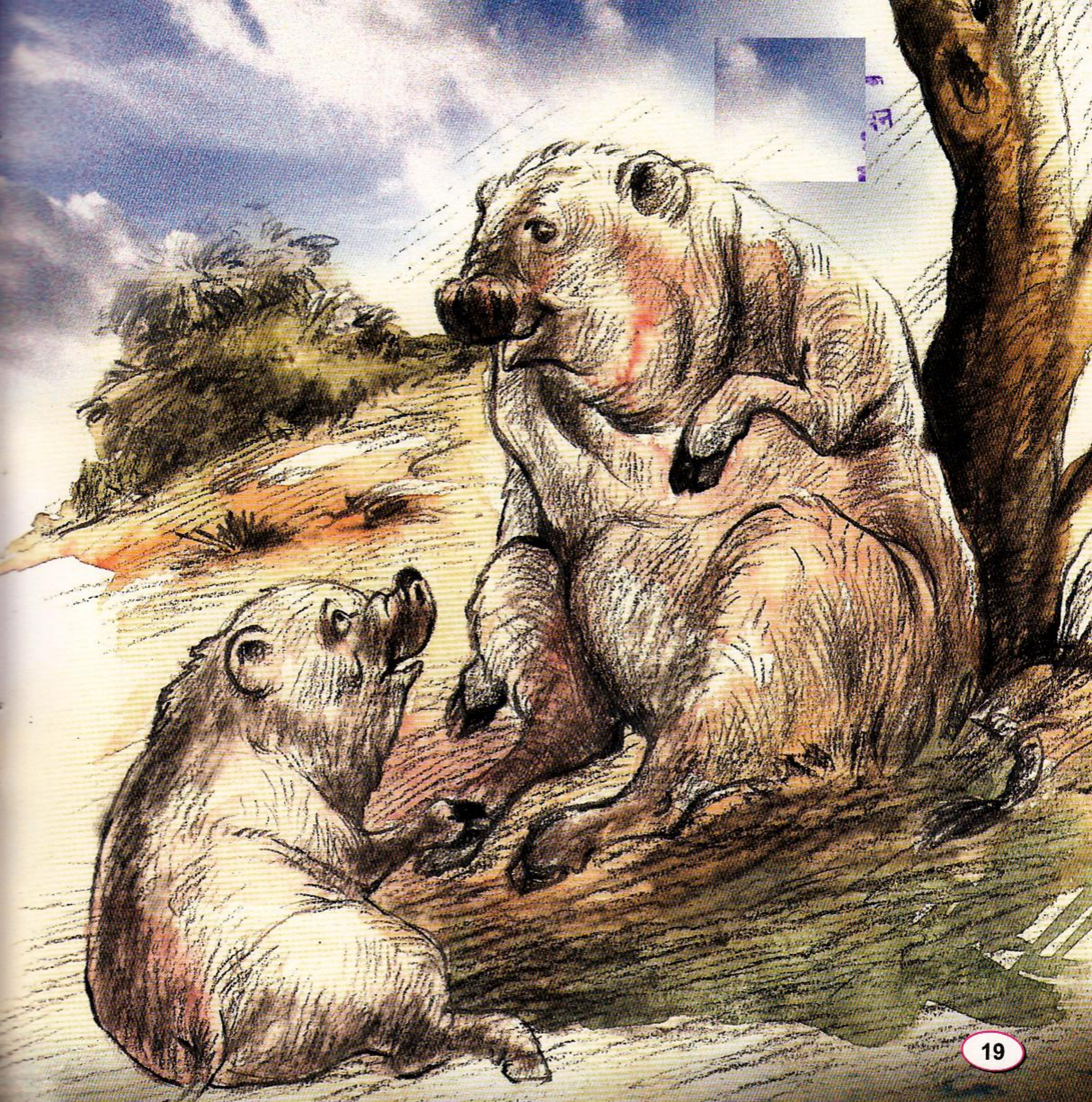
“पळून जाऊन पण तुला या दुःखापासून मुक्ती मिळणार नाही,” नातलग म्हणाले, “कारण जिथे जाशील, वाघ तुला शोधून काढेल आणि तुझा अंत करेल आणि जरी तू मिळाला नाहीस तरी त्याचा राग आम्हा सर्वांवर निघेल. तो सर्वांना मारून टाकेल. म्हणून तू जर त्याला आव्हान दिले आहेस तर ते पूर्ण कर.”

नातलगांच्या गोष्टी ऐकून डुक्कर ढसाढसा रडू लागला. त्याचं रडणं ऐकून एका वृद्ध डुकराला त्याची दया आली.

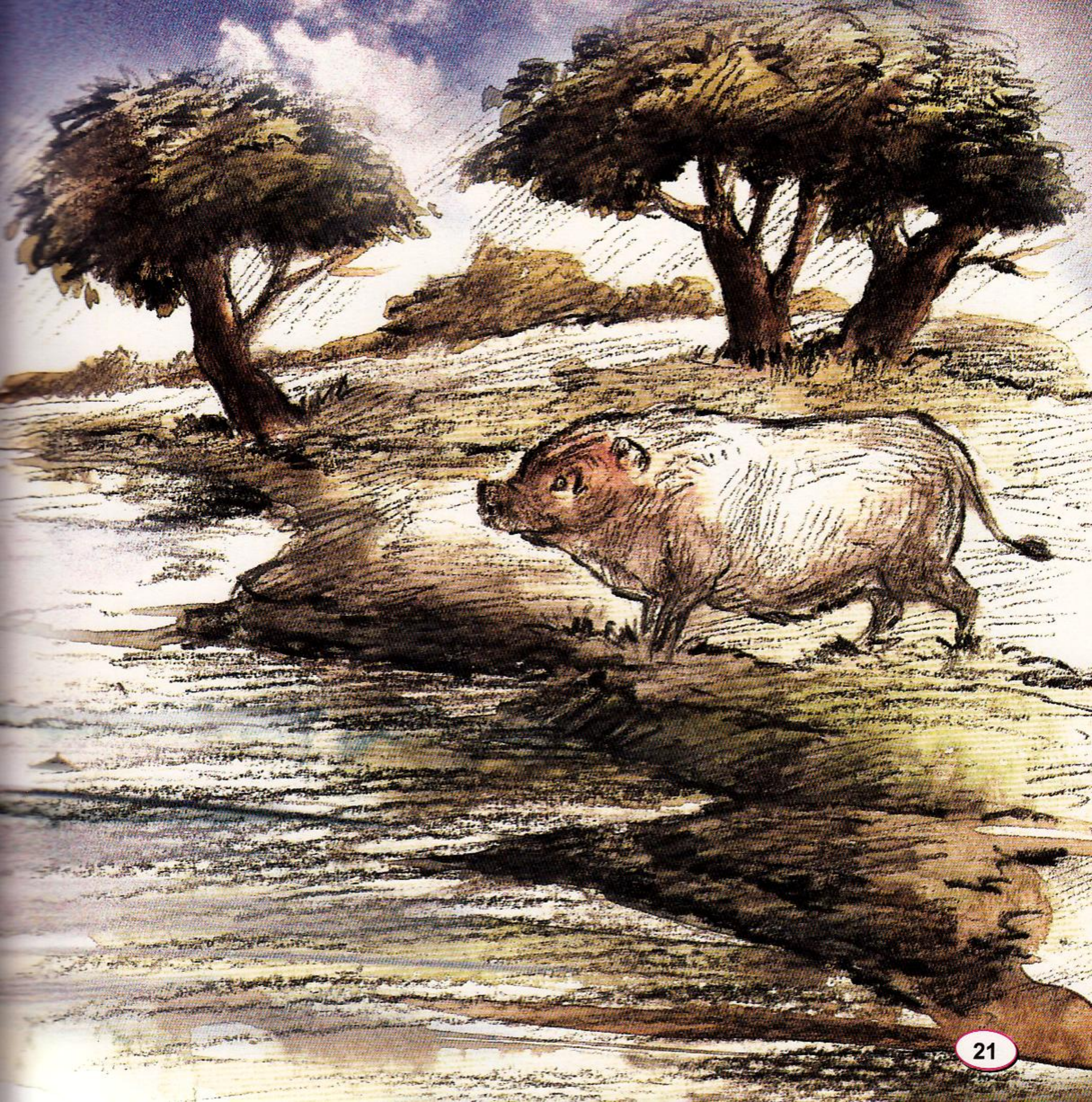

तो आपल्या गटाचा सर्वात बुद्धिमान आणि अनुभवी डुक्कर होता. त्याने डुकराला म्हटलं, “अरे मूर्खा! मनाला तर वाटतं आहे की तुला मरू द्यावं परंतु तुझी स्थिती पहावत नाही. ऐक, तुला वाचवण्याची एक युक्ती माझ्या डोक्यात आहे. त्या युक्तीमुळे तुझे प्राण वाचू शकतील आणि वाघाच्या रागापासून आमचाही बचाव होईल.”

हे ऐकून डुक्कर त्याच्यासमोर गयावया करत म्हणाला, “कृपा करून मला ती युक्ती लवकर सांगा.”

“ऐक तर! युद्धाच्या दिवशी तू जवळच्या दलदलीतली जास्तीत जास्त घाणेरडी माती आपल्या शरिराला लावून घे. तुझे सगळं शरीर घाणेरड्या चिखलानं इतकं बरबटून जाईल की तुला पाहूनच ओकारी येईल. आपल्या दुर्गंधयुक्त शरिरानिशी वाघाजवळ जा आणि मग बघ तमाशा!” वृद्ध डुकराने म्हटलं डुकराने अगदी तसंच केलं. युद्धाच्या दिवशी सकाळपासूनच तो चिखलानी बरबटून गेला. आपलं सारं शरीर चिखलाने माखून घेतलं आणि ठरलेल्या वेळी वाघासमोर गेला.

वाघ त्याची वाटच पहात होता. त्याने डुकराला चिखलाने
बरबटलेले पाहिले. त्याच्या शरिराला येणाऱ्या दुर्गंधीच्या
भपक्यामुळे घाबरून तो मागे सरकला. त्याने डुकराला म्हटलं,
“कोण आहेस तू? तुझ्या शरिराला तर फारच दुर्गंध येतो आहे.

जेव्हा डुकराने आपला परिचय करून दिला तेव्हा वाघाने
तिरस्कारने म्हटलं, “दूर हो माझ्या दृष्टीसमोरून! चालता हो
जिथून आलास तिथे! मी तुझ्या शरिराला येणारा दुर्गंध सहन
करू शकत नाही.”

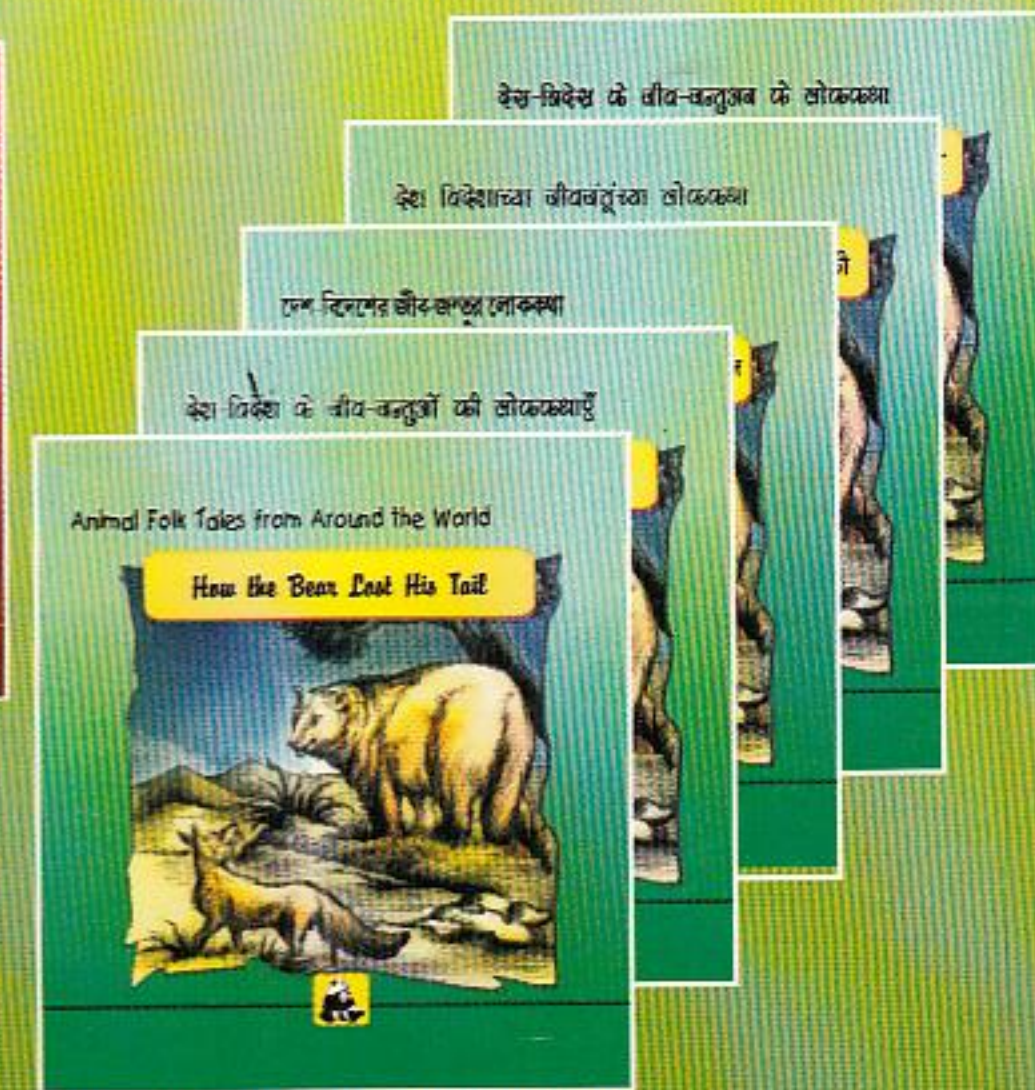
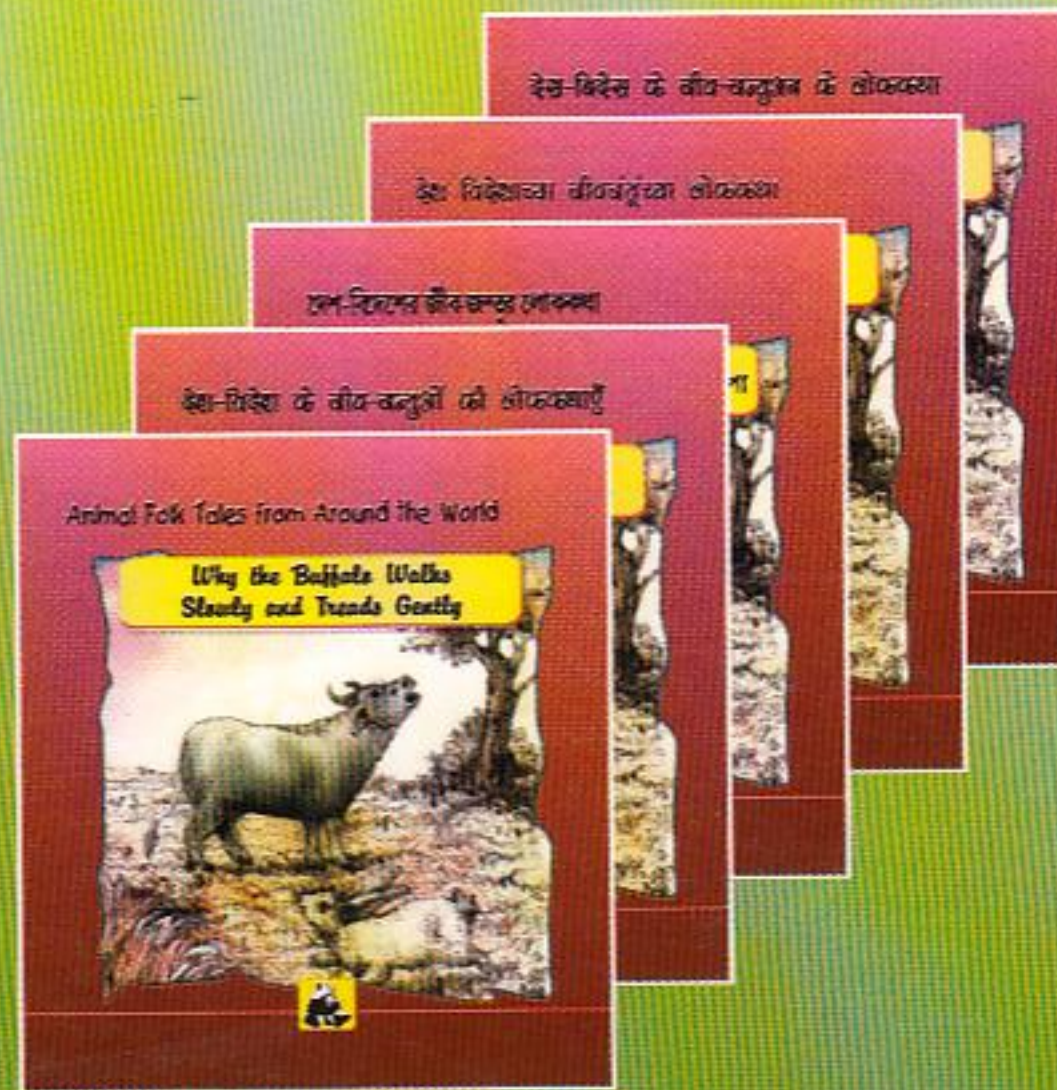
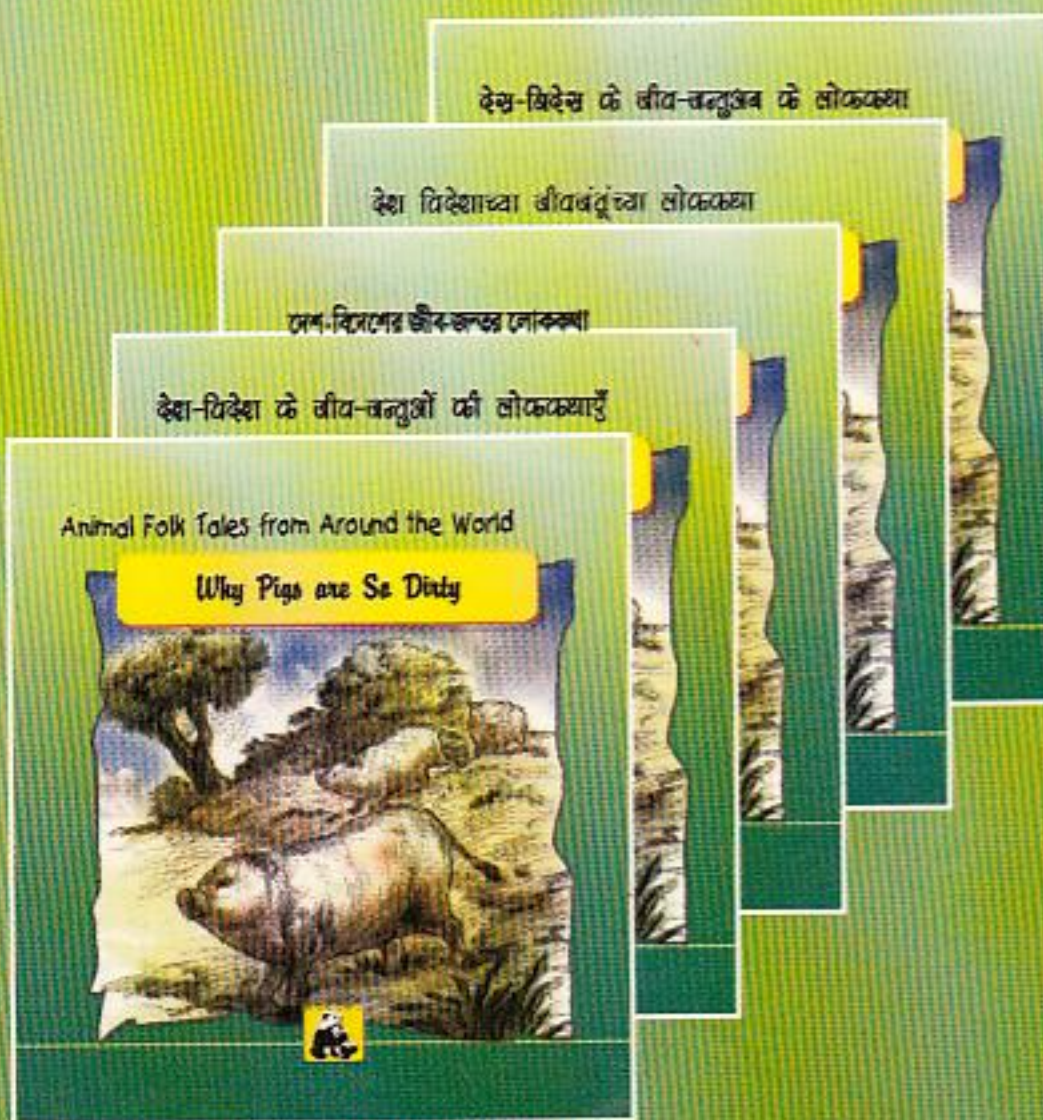
वाघाच्या तोंडचं हे बोलणं ऐकून डुकराच्या जिवात जीव
आला. तो लगेच तिथून नाहीसा झाला. संध्याकाळी जेव्हा
तो आपल्या ठिकाणावर पोहोचला तर त्याचे नातलग त्याला
जिवंत पाहून फार खूष झाले.

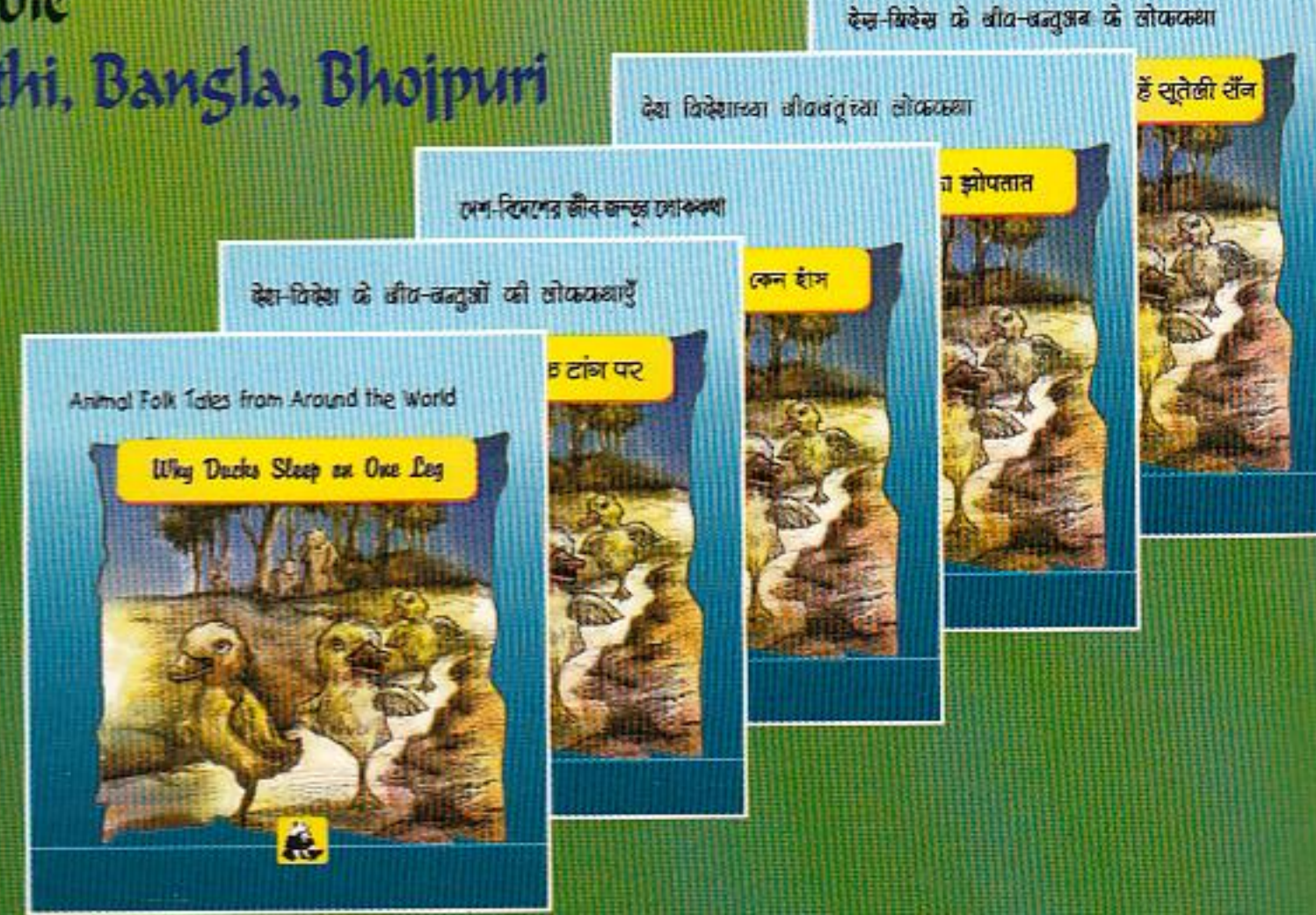
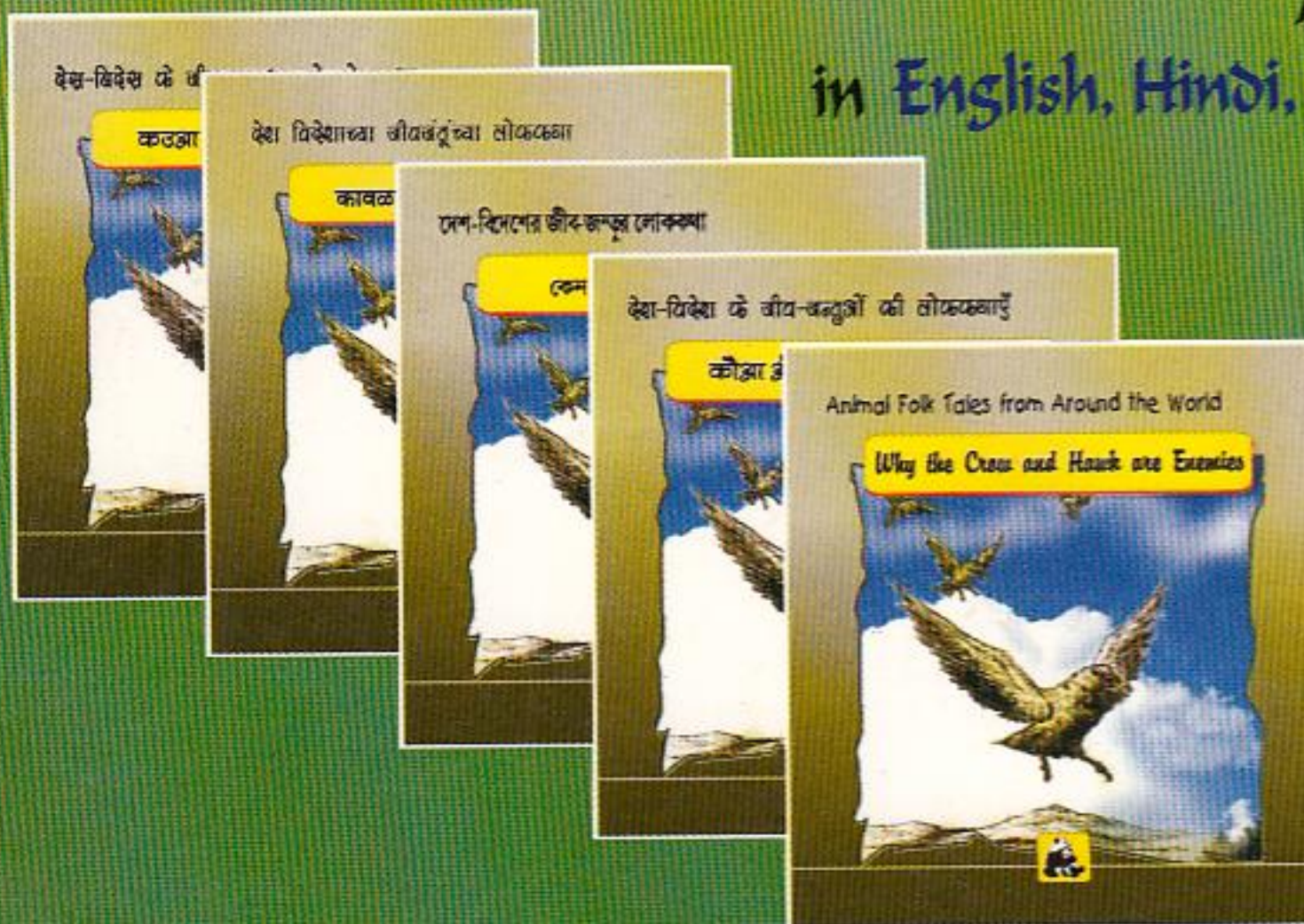
त्या दिवशी सगळ्यांनी मिळून हा निर्णय घेतला की यापुढे ते सगळे असेच घाणेरडे राहातील ज्यामुळे त्यांना वाघ अथवा सिंहाकडून मारले जाण्याचा धोका उरणार नाही. तेव्हापासून आजपर्यंत यामुळेच डुकरं घाणीने आपले शरीर बरबटवून रहातात.

Animal Folk Tales from Around the World

Available
in English, Hindi, Marathi, Bangla, Bhojpuri

Folktales

ISBN10:81-7806-262-3
ISBN978-81-7806-262-4

₹ 56

PANDA

An imprint of Unicorn Books

U 2624